

CARINA BERGFELDT

HET  
MEISJE  
OP DE  
FOTO

LITERAIRE THRILLER

‘Een sterke thriller die je precies op de juiste momenten op het verkeerde been zet.’ – *Aftonbladet*

### **Over het boek**

Wanneer Viktor Hyldegaard na een avond stappen in het Zweedse Skövde niet thuiskomt, vreest zijn vrouw het ergste. De jonge rechercheur Anna Eiler, die op de zaak wordt gezet, gelooft aanvankelijk niet dat er sprake is van een misdaad, totdat in een klein meertje een afschuwelijke vondst wordt gedaan. Tussen de waterlelies drijft een lichaam. In de keel van het slachtoffer is een foto van een vrouw gestoken. Het meer, dat onder de lokale bevolking bekendstaat als 'Valdemars graf', herbergt echter een nog veel verschrikkelijker geheim.

Auteur en journalist Carina Bergfeldt is terug met een indringende en bij vlagen sinistere psychologische thriller.

### **De pers over *De moord op mijn vader*:**

'Een indringende roman over mishandeling.' – *De Telegraaf*

'Pageturner van jewelste.' – *Flair*

### **Over de auteur**

Carina Bergfeldt (1980) is journalist bij *Aftonbladet*, het grootste dagblad van Zweden. Voor haar reportage over het bloedbad op het Noorse eiland Utøya werd ze bekroond met de belangrijkste journalistieke prijs van Zweden, waarmee ze een van de jongste winnaars ooit werd. Bergfeldts thrillerdebuut *De moord op mijn vader* werd verkocht aan 11 landen. Ze woont en werkt in Stockholm.

*Van dezelfde auteur*

De moord op mijn vader

Bezoek onze internetsite [www.awbruna.nl](http://www.awbruna.nl) voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Carina Bergfeldt

# Het meisje op de foto



A.W. Bruna Uitgevers

*Oorspronkelijke titel*

Fotografiet

© Carina Bergfeldt 2015

First published by Frank förlag, Sweden.

Published under arrangement with Nilsson Literary Agency, Sweden.

*Vertaling*

Corry van Bree

*Omslagbeeld*

© Sinan Saglam/EyeEm/Getty Images

*Omslagontwerp*

b'IJ Barbara

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0319 9

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.reprorecht.nl](http://www.reprorecht.nl)). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.cedar.nl/pro](http://www.cedar.nl/pro)).

Eén op de drie vrouwen wereldwijd wordt tijdens haar leven  
verkracht of mishandeld.

- *World Health Organization*

# Proloog

Ze ging bijna nooit naar schoolfeesten en het viel niemand op toen ze er een keer wel was. Ze was eraan gewend het gevoel te hebben onzichtbaar te zijn. Zich te lelijk te voelen om opgemerkt te worden. Te eigenaardig. Dat kon haar vanavond niet schelen. Ze stond ergens achteraf en had oog voor maar één persoon. Tegelijkertijd verlangde ze er voor de eerste keer naar om gezien te worden door iemand anders, hoewel ze wist dat het een absurd verlangen was.

Ze maakte zich zorgen dat het aan haar te zien zou zijn hoezeer ze naar deze persoon verlangde. Ze was bang dat ze haar zouden uitlachen als ze het wisten. Om haar naïviteit. Alsof ze het waard was om begeerd te worden. Ze was bang dat haar intense gevoelens op de buitenkant van haar lichaam vastgeplakt zaten in plaats van in haar hart.

Ze merkte niet eens dat hij naar haar toe kwam.

‘Ik weet naar wie je kijkt,’ fluisterde hij door de muziek heen.

Daarna fluisterde hij de naam die ze zelf al zo vaak had gefluisterd.

Ze verstijfde. Hoe kon hij dat weten?

‘Maar dat geeft niet,’ ging hij verder. ‘Ik ben gevraagd om je te halen.’

‘Ik wist niet dat jullie elkaar kennen,’ antwoordde ze verlegen.

Hij lachte met zijn hele gezicht.

‘Jazeker. En ik heb naar eer en geweten beloofd om tegen niemand iets te zeggen. Ga je mee?’

Ze slikte. Was ze er klaar voor? Ze droomde hier al zo lang van. Zouden ze elkaar kussen? De gedachte was duizeling-

wekkend. Ze had het gevoel dat haar benen haar nauwelijks konden dragen. Terwijl ze achter hem aan liep was ze ervan overtuigd dat haar leven nooit meer hetzelfde zou zijn. Wat er ging gebeuren op de plek waar hij haar naartoe bracht zou alles veranderen.

Ze was geen moment bang, maar vol verwachting. Zenuwachtig. In zekere zin verstijfd van angst, maar niet bang. Ze liepen samen de zaal uit en staken de straat schuin over. Toen hij een grasveld op liep aarzelde ze, maar hij draaide zich om en glimlachte.

‘Achter de bosjes.’

De buxusstruiken schuurden langs haar broekspijpen. Ze hoorde ze ritselen. Ze keek voor zich, verlangde op een manier zoals ze nog nooit had durven verlangen. Hij wees naar een schuur. Ze zag dat er een lamp brandde en haar hart sloeg sneller. Eindelijk.

‘Ga daar maar naar binnen.’

Hij opende de deur.

‘Dames gaan voor.’

Ze giechelde toen ze naar binnen liep. De klap op haar hoofd volgde zo snel dat ze die niet registreerde.

De rest van de nacht bestaat uit fragmenten.

Ze probeert te begrijpen wat er is gebeurd, waar ze is. Als ze haar ogen opendoet is alles wazig. Ze ziet iemand, hem. Hij bevindt zich tussen haar benen, zijn gezicht is vlak boven dat van haar.

‘Als je probeert te schreeuwen draai ik je nek om alsof je een kitten bent.’

Ze wil geen geluid maken, maar wat hij bij haar doet scheurt de kreten uit haar keel. Ze kan ze niet tegenhouden.

Ze droomt dat iemand haar krabt.

Een wolf? Een kat? Een lynx?

Een beest.



Ze doet haar ogen open, hoewel een stem in haar hoofd zegt dat ze dat niet moet doen. De lichtflits explodeert in haar gezicht. Het draait voor haar ogen. In de nevel ziet ze hoe hij de polaroidcamera laat zakken en de foto die eruit komt pakt. Ze wordt misselijk. Ze moet weg voordat hij haar de foto laat zien. Ze moet weg voordat hij haar weer aanraakt.

De gedachte maalt door haar hoofd, telkens weer.

*Als hij me weer aanraakt ga ik dood.*

Hij raakt haar weer aan.

In zekere zin zal wat er in de schuur gebeurt later meer pijn doen dan die nacht. De pijn die volgt is anders dan de eerste intense angst, de schok. Die zal zich ontwikkelen tot een permanente ongenode gast. Gedurende de rest van haar leven zal ze op elk willekeurig moment voelen hoe de projector in haar hoofd op gang komt zonder dat ze in staat is het proces te stoppen. Zoals de bioscopen van vroeger, het gerommel en geratel als de film begon te draaien, het geknetter vlak voordat hij startte. In het begin spert ze haar ogen open, in de hoop dat de film daardoor zal stoppen. Ze probeert tegen de herinneringen te vechten, denkt dat de herinneringen, als ze haar ogen opent en het licht binnenlaat, worden teruggedrongen naar de duisternis waar ze thuishoren.

Haar inspanningen zijn echter vergeefs.

De herinneringen verdwijnen niet.

De koude vloer. Zijn ogen. Het gekrab op haar lichaam. Te zien hoe haar broekje in een hoek is gegooid en op dat moment te begrijpen dat dat en zichzelf nooit meer schoon zullen zijn. Maar als ze terugdenkt aan die avond, herinnert ze zich de foto het best.

# 1

## Dinsdag 24 mei

De duiker werkte langzaam en zijn handen zochten voorzichtig naar het doel. Hij wist dat de mensen boven het wateroppervlak de regelmatige bubbels die zijn ademhaling veroorzaakte volgden. Dat ze gespannen wachtten.

Hij dacht eraan hoe ze daarboven verdeeld waren, in de wereld die op dit moment de zijne niet was. Aan de ene kant de afzettingen en de nieuwsgierige toeschouwers met hun morbide verlangen naar de dood. Aan de andere kant de politieagenten met hun ongeduld en verlangen om het onderzoek een stap verder te brengen. En een beetje afzijdig de vrouw met de angst in haar ogen waarvan hij hoopte dat hij die nooit volledig zou begrijpen. Hij had haar blik al in honderden ogen gezien.

Instinctief baande hij zich een weg naar de waterlelies in de westelijke hoek van de waterpoel. Die planten zogen altijd voorwerpen – en lichamen – in hun kronkelende wortels, omstrengelden ze als een cobra en lieten ze niet meer gaan.

Elke zenuw in zijn lichaam vertelde hem dat hij dichtbij was. Een plotseling gevoel van onbehagen stroomde door hem heen. Gedurende zijn jaren in dit beroep had hij in totaal negenendertig lichamen uit diverse wateren gehaald. Een stem in zijn hoofd zei tegen hem dat er iets speciaals was aan de plek waar hij nu zocht.

Hij voelde de hand van de engel op zijn schouder, degene die hem altijd waarschuwde als het zover was. De duiker stopte en keek op zijn horloge om een onderbreking te hebben, een

mentale pauze in te lassen. Hij keek om zich heen. Hij was vier meter van de plek waar hij het water in was gegaan, op een armzalige diepte van 1,6 meter. Zo dicht bij het leven boven. De zuurstofbubbels hadden zijn mond nauwelijks verlaten voordat ze het wateroppervlak raakten. Zo dichtbij en toch zo ver weg.

Het was tijd. Hij wist het. Hij voelde hoe de hand van de engel zijn schouder steviger vastpakte. Als er iets was wat alle uren onder water hem hadden geleerd, dan was het naar haar luisteren. Ze kende hem beter dan hij zichzelf kende. Hij vermande zich, keek op van het duikershorloge, gleed dertig centimeter naar voren en keek een paar seconden naar wat er plotseling voor hem lag.

Mijn god, dacht hij.

Mijn god.

## 2

### **Donderdag 19 mei (vijf dagen eerder)**

Nieuwsjournalist Julia Almliden applausseerde om het schot van haar broertje dat niet helemaal op de juiste plek terecht kwam. Het voetbalshirt waarop Cristiano Ronaldo's naam in goudkleurige letters was gedrukt, was veel te groot voor het kleine lichaam. Als hij rende struikelde hij bijna doordat het shirt tot over zijn knieën kwam. Het was het thuisshirt van het komende seizoen, dat ze sinds kort in Stadium verkochten. Ze was er als de kippen bij geweest en had de kleinste maat gekocht die er was, een S. Het had 929 kronen gekost, maar hij was er gek op en zij was gek op hem. Dat woog tegen elkaar op. 'Goed zo, Jalle!'

Een fluitsignaal sneed door de lucht. Seconden later omarmde het warme kinderlichaam haar stevig.

'Fijn dat je gekomen bent,' zei hij met zijn gezicht tegen haar buik gedrukt. Ze streefde zijn haar en voelde hoe de gel aan haar vingers bleef plakken. Hij was net zo bezweet als altijd na de training. Ze weerstond de impuls om haar hand schoon te vegen aan zijn dure shirt.

'Ik probeer altijd te komen als ik niet werk, dat weet je. Je was trouwens hartstikke goed. Een goed schot op het doel, dat laatste. Heel dichtbij.'

Ze voelde hoe hij tegen haar buik gedrukt glimlachte. Hoe hij de lof opzoog alsof hij een spons was. De achtjarige Jarl Almliden gaf altijd alles, dat had hij altijd gedaan. Al zijn energie

als hij speelde, zijn hele hart als hij om iemand gaf. Het jochie in haar armen was zo kwetsbaar, zo ontvankelijk. Ze wist maar al te goed hoe kinderen die te weinig bevestiging hadden gekregen zich voelden. Ze zag zo'n kind elke dag in de spiegel en ze had zichzelf plechtig beloofd dat haar broertje niet dezelfde verbitterde trekken in zijn gezicht zou krijgen als zij had. Zijn open hart was het allermooiste aan hem. Ze was jaloers op haar broertje omdat hij het ondanks alles open durfde te houden. Dat van haar was dicht. Op slot. Ze had te veel gezien om het zelfs maar op een kier te zetten.

Met tegenzin liet ze hem los, legde haar hand op zijn rug en begon samen met hem naar de auto te lopen. Ze voelde hoe haar lichaam zich spande, hoe het zich voorbereidde op de vraag die altijd kwam als ze er bijna waren. Ze hoorde hem ademhalen en deed haar ogen dicht om zich voor te bereiden.

‘Julia... denk je dat hij vanavond thuiskomt?’

Ze slikte. Ontweek de blik waarvan ze wist dat die op haar was gericht.

‘Ik weet het niet, Jalle. We moeten het afwachten.’

Die zin was het moeilijkst, telkens weer. Als die eenmaal achter de rug was, draaide ze zich naar hem toe en ontmoette zijn blik. Net zo ijsgrijs als van de man over wie de vraag was gesteld. De man wiens ogen haar nog steeds midden in de nacht wekten en in haar dromen volgden.

‘Laten we het hopen. Hij zou trots geweest zijn als hij je vandaag op het voetbalveld had gezien.’

En daar was hij. De breedste glimlach van allemaal. Het deed telkens weer evenveel pijn om te zien hoe blij hij van die woorden werd. Het was als een dans waar ze nooit om had gevraagd, maar die ze toch telkens weer moest dansen. Pirouette na pirouette. Daarom kon ze niet boos op hem worden. Ze had zelf dertig jaar doorgebracht met het verlangen om haar vader trots te maken. Tegelijkertijd deed die glimlach verschrikkelijk veel pijn. Ze keek op haar horloge. Het was tijd om afscheid te nemen.

### 3

Politieagent Anna Eiler lag eenzaam in haar bed en voelde hoe de woede met elke seconde die verstreek groeide. Het was gewoon zielig.

De herinnering aan zijn handen volgde haar. Hoeveel avonden had ze zo doorgebracht? Alleen in bed. Het gat in haar maag dat steeds groter werd, tot het als een zinkgat voelde. Dezelfde ellende, nacht na nacht. De angst. De gedachten.

Zijn handen. Altijd zijn handen. Ze verlangde zo intens naar een nacht zonder die steen in haar maag. Een nacht waarin ze acht uur zou slapen en uitgerust wakker zou worden in een wereld waarin alles anders was, waarin alles goed was. Ze was agent. Het was haar taak om ervoor te zorgen dat de wereld een veilige plek was en ze kon niet eens rust in haar eigen bed vinden.

Ze stond op, ging bij het raam staan en keek naar de lege straat. Ze had daar zoveel nachten naar buiten gestaard in de hoop dat het plotseling licht zou zijn. Soms had ze daar zo lang gestaan dat het echt licht was geworden. Ze was het heel erg zat om altijd moe te zijn.

Ze draaide zich om, keek naar de wekker en nam een beslissing. Ze wilde geen enkele nacht meer doorbrengen met de demonen in haar slaapkamer. Anna Eiler kleepte zich snel aan en ging naar buiten.

## 4

Achteraf overviel het me pas echt.

Ik had iemand vermoord.

Ik was voor eeuwig en altijd een moordenaar. Het zou nooit weggaan. Kon niet weggaan. Tony Olsson. Leif Axmyr. Mattias Flink. En ik.

De tijd drong, maar ik kon me niet bewegen. Mijn lichaam nam het over en leidde zijn eigen leven. Dat herinnerde zich een andere tijd, toen ik iemand anders was geweest. Het voelde verschrikkelijk lang geleden.

Er wordt gezegd dat er twee manieren zijn om wraak te nemen. De ene leidt naar mislukking, terwijl de andere bevrijdt. Je weet van tevoren niet wat de uitkomst is. Je voelt het alleen. Geleidelijk. Als het te laat is.

Ik had gehoopt op de laatste, maar toen ik naast het dode lichaam zat voelde ik geen vrede. Ik voelde alleen pijn die vanuit mijn hart naar mijn hele lichaam uitstraalde. Het deed zo ontzettend veel pijn.

Ik kon er nog steeds verbaasd over zijn hoeveel fysieke pijn verdriet deed. Soms deed het zoveel pijn dat ik geen adem kon halen. Mijn keel verkrampde en verhinderde de lucht om naar mijn longen te stromen. Haat, woede en machteloosheid streden met elkaar en gebruikten mijn lichaam bij wijze van slagveld. Ik liet ze hun strijd uitvechten en vroeg me af wie er vandaag als overwinnaar uit de strijd zou komen. Ik had inmiddels geleerd dat ik het moest verdragen.

Ik keek een laatste keer naar het dode lichaam. Nam afscheid.

Er luidden geen kerkklokken. Er klonken geen bazuinen van engelen. Geen koor dat Händels *Hallelujah* zong.

Niets voelde lichter.

Het enige wat ik voelde was een nog grotere leegte.



## 5

### Vrijdag 20 mei

‘Met 112, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Het gaat om mijn man, Viktor. Hij... Hij is weg.’

‘Is uw man verdwenen?’

‘Ja. Hij is gisteren niet thuisgekomen. Ik ben naar bed gegaan en nu ik wakker ben is hij er niet. Hij is niet thuisgekomen.’

‘En hij neemt zijn telefoon niet op?’

‘Hij... Hij neemt niet op. Er is iets mis. Ik voel het. Hij is nog nooit zomaar weggebleven. Hij komt altijd thuis. Jullie moeten me helpen hem te vinden.’

‘Hoe heet u?’

‘Jeanette Hyldgaard.’

‘Ik heb een adres op mijn scherm staan. Klopt het dat u aan de Korallvägen nummer 14 in Skövde woont?’

‘Wat? Ja, dat klopt. Hij heeft nog nooit zoiets gedaan.’

‘Jeanette, er is een surveillancewagen onderweg. Ze zijn binnen een kwartier ter plaatse.’

‘Gaan jullie hem vinden?’

‘We doen ons best. De surveillancewagen is zo meteen bij u.’